

JIŘÍ W. PROCHÁZKA

HVĚZDNÍ HONÁČ

3. VYDÁNÍ

TRIFID

Jiří W. Procházka
HVĚZDNÍ HONÁCI

*Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována,
rozmnožována a ani jinak šířena
bez písemného souhlasu vydavatele*

© Jiří W. Procházka, 2017
Edited © Tomáš Mayer, 2017
Cover © Lukáš Tuma, 2017
© Stanislav Juhaňák – Triton, 2017

ISBN 978-80-7553-311-1

Stanislav Juhaňák – Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.tridistri.cz

JIŘÍ W. PROCHÁZKA

HVĚZDNÍ HONÁČ

The title 'HVĚZDNÍ HONÁČ' is rendered in a bold, metallic, sans-serif font. The word 'HVĚZDNÍ' is positioned above 'HONÁČ'. A horizontal line separates the two words. In the center of this line, a stylized mask with horns is superimposed, partially overlapping the letters 'H' and 'N'. The mask has a dark, metallic appearance with visible rivets and a central opening for the eyes. The horns are curved and extend outwards from the mask.

STANISLAV JUHAŇÁK - TRITON

HVĚZDNÍ HONÁČ

A PLANETA
FOUNTAIN

KAPITOLA I.

Obloha nad Little Big Valley

Šestinohá ještěrka goora sebou mrskla právě včas, aby se neocitla v pasti.

Malý Joe Harper, sotva desetiletý chlapec s celými souhvězdími pih na kulatých tvářích i nose, zaklel přesně tak, jak to slýchal od otce. Obratnými pohyby prstů přitáhl síť zpět a znovu ji připravil k vrhu. Stočil ji do válečku, který si vložil mezi ukazováček a palec pravé ruky, a podíval se po ještěrce. Levou rukou vytáhl ze zadní kapsy kalhot harmoniku.

Goora odskočila o dobré dva yardy, znehybněla a hleděla na světlovlasého kluka v odřených džínsech, tiše hrajeícího na foukací harmoniku hypnotizující melodii „Píseň smrti“ od Ennia Morriconeho, proslulého lovce písečných červů. V jedné ruce harmoniku, v druhé vrhací síť, chlapec se pomalu sunul k nádherně zabarvenému plazovi. Bystré hnědé oči, zčásti zakryté neposednou ofinou, pozorovaly každý pohyb goory a rty jako maliny, jak říkala jeho maminka, svíraly harmoniku. Ta podmanivá hudba...

Joe byl vyhlášený lovec všech druhů goor a jeho terárium na stanici zpestřovalo poutníkům nekonečné čekání na vlak. Cestující, kteří se šli do nádražního bufetu občerstvit ledovou tříští z kaktusoidů nebo pálenkou ze škorpioních klepet, nechávali před sklem terária drobné mince na krmení nádherně zbarvených tančících tvorečků. Občas si dokonce některé kusy vybrali a koupili pro své ratolesti.

Ještěrka neschopná pohnout se z místa přešlapovala jako uhranutá v rytmu melodie. Joe nespěchal, chyběly mu už jen tři malé krůčky... Kožené mokasíny lehce našlapovaly. Ještě krok a...

V dáli zazněl pronikavý pískot píšťaly.

Goora sebou trhla a vymanila se z moci zrádné melodie. Joe vrhl síť, ale už věděl, že svoji sto třináctou ještěrku dnes nechytí.

„Tak jsi vyhrála. Ale kdybys věděla, jak se u mne tvoje sestřičky mají dobře, i do kapsy bys mi ráda skočila,“ rozloučil se s ní a rozběhl se do mírného svahu.

Na vrcholku se otevřel pohled na široké údolí, v němž se rozprostírala sběračská osada se zděným, každoročně bíleným kostelíkem, nezbytnou železniční stanicí, rosolovou nádrží pro biomotivy, prkenným překladistištěm a nákladní rampou z cedrových trámů, z poloviny zaplněnou obrovskými rudými plody.

Bezprostředně za městečkem, až k samotnému obzoru tvořenému modravými obrysy hor, se do stametrových výšin tyčily podivuhodné kaktusoidy, pod nimiž i největší cedry vyhlížely jako kapradí v borovém lese. Gigantické bioorganismy trčely z neútěšných dun polopouště a v jejich rozložitých stínech pučely ostrůvky rostlinstva, živícího se z vláh, kterou kaktusoidy svými kořeny vysávaly z pouštního podloží. V těchto oázách však místo obvyklého oddechu pro karavany poutníků panuje čilý pracovní ruch.

Složitě konstruované dřevěných lešení a ramp, mnohonásobně přesahující i nejvyšší budovy v Dolores Bay City, šplhají podél rozvětvených kmenů kaktusoidů. Skupiny sběračů z nich opatrně sbírají obrovité rudé dýně. Týmová práce musí být přesnější než pověstné gamebské hodinky. Jediný chybně odříznutý plod totiž dokáže zborit celou stavbu a ohrozit životy desítek lidí. Plodnice zajištěné v sítích sběrači odseknou u obřího stonku a pomocí soustav kladkostrojů je svázejí po klesajících rampách na zem. Od jednotlivých kaktusoidů se sbíhají zpevněné kamenné cesty až k samotnému Little Big Valley a po nich se pomalu kolébá jeden povoz za druhým. Robustní vozy tažené šestisprežímí valachů z Hornerova chovu přepravují ohromné plody až na nákladní rampu nádraží. Co povoz, to jeden plod.

Joe se na okamžik zastavil, porovnal dva stíny, které vrhaly slunci ozářené kaktusoidy, a zjistil, že stejně dostane na zadek, protože doma už skončila večere a jeho sourozenci se podle věku buď ukládají do kořlíbek či postelí, nebo pomáhají mámě s nádobím. Táta čeká u telegrafu a on, Joe, měl dnes připravit poštovní zásilky!

Po klikatém běhu z povlovného svahu, posetého křiklavě kvetoucími bodláky, přeskákal žlutou trávou zarostlé koleje a vřít se do kanceláře přednosty stanice.

„Ahoj, tati! Promiň, já...“

„Já vím. Goory. Za tohle máš týden nádobí. A sám,“ přivítal ho otec a podával mu koženou brašnu s pošťáckou pečeti, plnou dopisů. Ukázal

do rohu na tři nevelké balíky: „Tohle jde taky. A pospěš si. Večeři ti máma dá až potom.“

Joe vyběhl ven. Na obzoru rostoucí souprava už vypouštěla oblaka páry. Kývl na staříčkého Murdocka, vychrtlého, bělovlasého a poslední roky už jen nepřítomně se usmívajícího prodavače jízdének, který tuhle trať před dávnými léty stavěl vlastníma rukama. Hvízdnutím pozdravil Sarah, jež věšela prádlo na zadní zahradě...

A opět, dnes snad již postě, pohlédl ke žluté obloze.

Pořád nic. A přitom se vsadil s Hornerovic kluky, že je spatří první.

Vsadil se o tři goory.

Supění biomotivy se blížilo a sílilo.

Joe se postavil na značku vypálenou do prkenné podlahy perónu a pyšně zvedl ruku s infračerveným zaměřovačem. Biomotiva odpověděla pronikavým hvízdnutím a načasovala si zpomalení biologických funkcí. Jako vždy zastavila na desetinu palce přesně, aby se křiklavý poutač *Little Big Valley* zarovnal právě se třemi osobními vagony.

Vystoupilo devět lidí. Z nákladních vagonů se jako obvykle vykládaly potraviny, alkohol a nové hrací automaty, jež vždy nahradily ty předcházející. Po každém výkupu kaktusoidových plodů se totiž jediné dva bary v *Little Big Valley* zaplnily úspěšnými sběrači, což zpravidla znamenalo zkázu instalovaných jednorukých banditů.

Před Joem se otevřely dveře poštovního vozu a v nich nestál nikdo jiný než Jim řečený Pošťák, legenda této tratě. Zamlada chladnokrevně vyřídil celou bandu Jesse Yamese, která svými nájezdy sužovala nejen vlakové spoje, ale i nádražní domky a samoty roztroušené podél trasy. A protože už jako kluk svému nevlastnímu tátovi slíbil, že na kolty v životě nesáhne, vypustil na bandity Bradburyho včely, které si sám sehnal někde na pětce Epsi Tukana a vycvičil je pro tenhle jediný úkol. Jediný proto, že Bradburyho včely stejně jako pozemské po vbodnutí žihadla hynou. Pošťák je chlapsky oplakal a pořádně zapil. Celému stolu štamgastů v saloону Chatillon zaplatil žito. Od té doby si nikdo nedovolil otravovat ani jeho, ani poštovní spoj, protože nikdo nevěděl, jestli mu ještě nezbyly nějaké včelky v kličce.

„Nazdar, starej parťáku!“ zachrčel Pošťák a zvedl ruku k pozdravu. „Tak co, taky jedeš na Slavnost?“

„Dobrý den, strejdo Jime. Jasně, že jedu. Táta řekl, že jsem už dost velkej. Jenže nikdo neví, kdy se honáci objeví. Táta říká, že mají svůj vlastní čas.“

Stejně si ale myslím, že táta ví přesně, kdy se tu ukážou... Teď jenom čekám, až uvidím první krásy. Jsem se totiž vsadil.“

„Jo, chlapče, krásy,“ podrbal si Jim širokou jizvu od slepého oka až k bradě; pozůstatek po slavné bitce. „Na to čekáme všichni. To víš, zase si tahle planeta kapánek pomůže. Ještě že tu krásy mají od nepaměti zastávku kvůli mladěm, jinak nevím. Trocha toho polirunu, pár hektárů pálenky; jó, kaktusoidy by nás mohly dobře živit, ale ty zase potřebujou ke svému životu krásy, a bez těch ohromnejch kravinců by tady ty rostliny naopak dočista umřely... Prostě vono je to všechno Pánem dobře stvořený.“

Joe kýval hlavou. Podobné úvahy od Jima slyšával pravidelně od té doby, co ho táta pustil k vlaku. Ale teď ho zajímalo něco úplně jiného.

„Strejdo, a co píšou v novinách? Myslím o Slavnosti.“

„No vidíš, noviny. Tak do práce,“ odkašlal si Jim. Otočil se, sebral ze stolu balík novin a plátěný pošťácký pytel s pečeti Společnosti. Bradou ukázal na titulní stránku *Star Cowboy's Times* a prohlásil:

„To víš, všechno už je připravený. Hotely otvírají nový a nový herny, Cooperova aréna bude mít novej nátěr... Hele, to si přečteš potom, teď mi polož ty věci sem, k nohám, a vezmi si tohle. Ještě ti vyndám tyhle dvě spěšniný. Opatrně, jsou to ptáci, nějaký kanáři, furt mě budili, řvouni... A je to.“

„Ti jsou pro mámu. Dárek,“ odpověděl Joe, naložil všechno na vrzající trakař, a když otec zvedl plácačku, odstoupil od vlaku.

„Ahoj, Joe,“ rozloučil se Pošťák a zasunul vrata vagónu.

„Nashle,“ řekl chlapec a netrpělivě se s dvoukolákem rozjel po hrbo-latém prkenném nástupišti.

Jak jsou asi honáci daleko? Všude se mluví o Slavnosti nejmíň půl roku, jako by měla propuknout každou chvíli. Právě kolo náhle zapadlo do škvíry mezi zčernalými fošnami, chlapec narazil na rukojeť, přepadl na dvoukolák a z něj potom dopadl na tvrdá prkna. Cítil, jak si vyrazil dech, a zároveň zaslechl polekaný výkřik Sarah.

Ale to ho teď nezajímalo.

Ležel na zádech, snažil se nadechnout a vytřeštěně hleděl na tmavnoucí oblohu.

Neměl ani tolik dechu, aby vykřikl: *Už jsou tady!* Jenom se díval. Ještě stačil stisknout timer se záznamem, kvůli sázce.

Tři goory jsou tři goory. Goory však zná.

Ale tohle ještě nikdy nespatrił.

V rudnoucí atmosféře se pomalu zhmotňovala obludně gigantická těla. Obrovské fosforeskující objekty, každý o délce přes pět set astromil, připomínaly krávy jen vzdáleně. *Spíš bych jim říkal prasata*, uvědomil si Joe. Ale když se jedna z krav natočila bokem, spatřil rohy připomínající temný srpek měsíce, který se vznášel pár set yardů nad hlavou krávy.

A támhle je honák!

První, kterého Joe zahlédl. Na vlastní oči! Pravda, v atmosféře po hypernautickém oří zůstala jen duhová čára, ale byl to honák!

Joe se zasníl.

Vyprávění strejdy Billa, tátova kamaráda ještě z dob *těch starejch zlatejch časů*, bylo lepší než půlka všech kovbojských remaků. Už jenom jeho lovecké jméno – Dlouhý Bílý Vlas – bylo něco! Bill na své planetě, *Shell (Skořápka)* se jmenovala a taky ji navštěvovaly krávy, představoval jakéhosi čaroděje. Indiáni ho zvali na magické obřady a planetu prý chránil před Zlem tajemný Pán Much. A Bill o všem uměl tak poutavě vyprávět.

I jejich planeta, *Studánka*, je jednou z mála v celé Galaxii, kterou si krávy vyvolily jako místo krátkého odpočinku na své nekonečné pouti. Zde se jejich telata, pár měsíců po vylíhnutí, osvěžují gigantickými dýněmi z kaktusoidů. Strejda Bill i táta tvrdili, že v těch rostlinách je víc vitamínů než ve zbytku celé Galaxie. A nejsou to jen vitamíny, co sem krávy táhne. V obrovských červených dýních jsou i zvláštní látky... Ano, drogy.

Pálenka z kaktusoidů, pouze s makromolekulami esence *kraví drogy*, patří mezi nejžádanější v celé Unii. Také ostatní výrobky z ohromných dýní jsou pečlivě zbavovány přítomnosti nežádoucího množství oné podivuhodné látky. Stačí pouhá tisícina miligramu. Pro lidský organismus je droga nebezpečně návyková a ve vyšší koncentraci smrtelná.

Telatům naopak pomáhá lépe proplouvat v širém vesmíru *a nejen v něm*. Tak pravil táta se strejdou Billem.

„Joe, nestalo se ti něco?“ zakryla mu výhled nejstarší sestra a zvedala ho na nohy.

„Ne, ne. Počkej, Sarah, hele,“ lapal chlapec po dechu. Odstraňoval si z očí její dlouhé, voňavé vlasy, ohnivější než západ druhého slunce. Vlasy krásné, ale teď mu *sakra* vadily!

„Já vím,“ řekla dívka s fialkovými očima a hezkým, oválným obličejem. „Vidím je podruhé a jsem z toho taky vedle. Ale ty jsi, doufám, v pořádku, myslím po tom kotrmelci?“ krčila čelo. Vrásky se na její hebké pleti vyjímaly jako chvilková výstřední ozdoba.

„Ano. Jsem v pořádku... Sáro, dívej na to!“

Nebe se plnilo světélkujícími objekty, mezi nimiž se proplétali honáci na zářících strojích, obratně prolétali mezi gigatunami vlnící se masy, jež by dokázala rozdrtit i planetu. Světelné stopy po honácích se objevovaly v místech, kam by žádná bytost z Galaxie nestrčila ani píď kterékoli končetiny.

Krávy se tísnily ve stádu a honáci je opatrně naváděli na oběžný koridor Studánky. Gravitační tření vesmírných tvorů vyvolávalo tepelnou energii narážející ve vlnách na povrch planety. Nebyla to však energie ničící. Bylo to živočišné teplo; jako by krávy dýchaly na kolébku s jezulátkem, aby ji zahřály, aby jí pomohly.

„Farmářská loď,“ vydechl Joe.

Sarah se podívala směrem, kterým ukazovala Joeova strnulá ruka. Na severozápadě se v oslňující modravé záři zjevila mohutná hyperprostorová loď, jediná svého druhu zkonstruovaná lidmi.

Koráb umožňující lidstvu osídlit každý kout Galaxie, ovládnout jakýkoli zdroj energie, již nejen tento prostor skrývá. Kulový tvar lodi zdánlivě předurčoval její jakousi neohrabanost, ale mnoho protivníků či vetřelců se již přesvědčilo o hbitosti i bojové výzbroji této jedinečné konstrukce.

Farmářská loď se důstojně sunula mezi nesrovnatelně mohutnějšími těly krav a honáci jí uvolňovali cestu. Jen třikrát musela zmírnit rychlost – to když se k sobě na kritickou vzdálenost přiblížily sršící kravské rohy. V tom okamžiku se na místě soustředilo několik honáků a bleskově likvidovalo ohnisko kosmické katastrofy.

„Podívejte se taky támhle,“ ozval se oběma za zády otec.

Joe vycítil v jeho hlase hlubokou nenávisť. Udiveně na něj pohlédl. Takhle ho neznal.

„Čekal jsem všechny později... Něco se muselo stát. Za posledních dvacet let jsem nezažil, aby se nad naší planetou setkali. To není dobré,“ temně pronesl Harper senior.

Otec měl široká ramena a mohutný hrudník. Hranatý obličej byl poset hlubokými vráskami a tváře věčně pokryté strniskem prošedivělých vousů. Obličej doplňoval mohutný knír a prořídle skráně dříve hustých zrzavých vlasů. Muž, o němž nikdo nemohl říci, že by se někdy něčeho bál. Dovedl rázně zkrotit Hornerovic nejdivočejší koně i sejmout zjančeneho býka. Sílu jeho paží nejednou poznali chlapi v městečku, ať už v dobrém při přetahování *pákou*, nebo ve zlém – to když se někdo neurvale dotkl jeho rodiny, honáků a až naposled jeho samotného.

Nyní nehnutě stál a pod zamračeným čelem se mu v očích zrcadlila zlá předtucha. Nepřítomně v rukou mačkal *stetson* a ve tváři se mu objevil výraz, jaký u něj Joe nikdy nespatriil. Uvědomil si, že otec opravdu, jak říkal strejda Bill, musel prožít, *musel znát!* to, co nikdo na téhle planetě ani netuší.

„To není dobré!“ zněla malému chlapci ta slova ještě v hlavě. Obrátil pozornost zase k obloze.

Východní obzor vybuchl sytě zelenou září.

Joe sledoval, jak tím směrem odlétly roje honáků, aby zabránily případné srážce a aby uvolnily cestu pro...

Elegantní štíhlé lodě na svých křídlech nesly jedovatý svit, jež jim dodával obyčejný podprostorový pohon.

Stádo zneklidnělo, ačkoliv honáci dělali, co mohli.

Hlavněmi děl naježené bitevní lodě, doprovázené černými talíři Gardarů, se pyšně probíjely vpřed, i když kontradmirálové tušili, co by se stalo, pokud by se právě jejich koráb dostal mezi dvě krávy. Ale věděli, že ke srážce nedojde.

Jsou tu přece kaubojové. Špinaví honáci.

A my... My jsme ctíhodná Společnost.

„Křižníky Společnosti,“ řekl otec.

Upustil klobouk na prkenné překladiště a položil ruce na ramena obou dětí.

„Sám pan hrabě nás poctil návštěvou,“ těžce si povzdechl.

KAPITOLA II.

Příjezd do Dolores Bay City

„Joe, vstávej konečně! Už potřetí ti říkám, že brzy uvidíme moře,“ povykovala malinká Dominika a tahala chlapce za nohu z úzkého lůžka.

Joeovi se zdálo o pomalu ubíhající krajině, o zastávkách u rosolových čerpadel, o monotónním rytmickém klapotu rohovitých kol i o pravidelném dýchání biomotivy a právě si říkal, ať ho ta holka protivná nechá spát, protože až se probudí, bude zase v posteli doma a bude muset do školy, pozdravit pátera Rodgerse, uklonit se učitelce Farellové...

Moře!

Joe prudce vyskočil, a kdyby nebyl tak malý, jistojistě by si dal o prkna vrchní palandy pěknou ránu do hlavy.

„Kde? Kde je moře?“ zakřičel a prodíral se úzkou uličkou k oknu. Druhým skokem srazil matce prkénko, na kterém připravovala nejmenším dětem snídani.

„Tak hele, Joe, ihned se uklidni a pomoz mamince sebrat ty chleby! Až se umyjete a nasnídáte, přijďte do poštovního vagónu. Pošťák nás pustí do budky na střechu. O nic nepřijdete,“ zahučel ve dveřích do chodbičky otec a posunul si klobouk do týla.

„Hurá!“ radoval se syn, vykonal rychle zadané úkoly – snídaně mu šla nejlépe – a potom se vydali k zadním dveřím lůžkového vozu. Když vstoupili na plošinu mezi vagóny a přivítal je svěží závan vláhého vzduchu, Joeovi se bezděky rozšířilo chřípí. Takovýhle vzduch nikdy nevdechoval.

Byla v něm voda a sůl a dálky.

Vylezli po oprýskaném khaki žebříku do kabiny z plastické slídy, jaká se těží v Micalandu. Dospělí lidé stáli na střeších vagónů.

Všichni se užasle rozhlíželi.

Nešlo jen o moře, ale o to, co mnozí z nich viděli sotva podruhé, potřetí.

A Joe poprvé.

Z narůžovělé oblohy plné průsvitných krav se mezi oblaky právě vynořilo ohromné tělo telete a neohrabaně *plavalo* atmosférou k vrcholům kaktusoidů. Sběrači vždy sklízeli plody ze spodních ramen rostlin.

Vše, co bylo výše, patřilo telatům. Nejen kvůli obtížnosti sklizně, ale i proto, že honáci to tak určili. Joe Harper senior byl dokonce radou obce Little Big Valley zvolen jako hlavní kontrolor sklizně, protože on sám se nejvíce zasazoval o vyváženou prospěšnost sklizně lidem i telatům.

Tele, na něž se zaměřila pozornost všech přihlížejících, urputně rejdovalo stále níž a níž jako potápěč v lehké výstroji, kterého vztlak vody vyhání vzhůru, ale přitom na něj dole čeká poklad! Mládě se konečně dotrmácelo ke skupině kaktusoidů, vyrůstajících z náhorní planiny.

Joe to vše pozoroval s pootevřenými ústy.

Stejně jako ostatní.

Teleti se místo tlamičky s trojitými nozdrami začal vytvářet rozměrný trychtýř. Třetina telete už vypadala jako medúza. Mládě pohltilo vyhlédnutou rostlinu a přisálo se trychtýřem takřka až k povrchu planety. Telecí tělo pulsovalo a měnilo barvy od růžové přes oranžovou až k sytě rudé. Objem vesmírné bytosti se zvětšil, jako když se mocným výdechem přifoukne balónek z pouti. To už se tele, jemuž se přední část zase proměnila v původní tlamičku, vzdalovalo od očesaného kaktusoidu. Mizelo doma, v oblacích, kde jej už očekávala matka, aby ho olízala vlídným gama zářením.

Všichni po té scéně nevědomky a pokorně vydechli.

Krávy byly podle několika planetárních náboženství považovány za božské bytosti. A to nejen pro svoje vzezření a rozměry, vymykající se jakýmkoli lidským zkušenostem. Samotná jejich přítomnost vyvolávala v lidech nádherné, nikdy neprožívané pocity... Krávy byly bytosti stejně vlídné a přátelské jako legendární delfini z pozemských moří, které starověké národy opěvovaly jako posly bohů. Krávy oplývaly i obdobnou měrou inteligence jako přítulní vodní savci. Jejich slovník obsahoval stovky pro člověka pochopitelných významů, ale další tisíce výrazů byly pro lidstvo díky specializaci galaktických krav dokonale nesrozumitelné...

Joe pohlédl na otce a matku. I v nich cítil ono dychtivé očekávání.

Ještě uvidí moře, Slavnost a pravé honáky!

Biomotiva, jako by vstřebala toužebnou zvědavost pasažérů, přidala na rychlosti. Nebylo to tak snadné, protože trať v těchto místech vedla klikatým průsmykem Needle Canyon stále vzhůru, krčila se ve stínu

horských velikánů, do jejichž království vstoupila. Úplně nahoře mohl Joe spatřit čepice ledovců a dole zase prořízlé soutěsky s vyjícími vodami horských bystřín.

„Holka si to dneska ale sviští, co?“ zaslechl Joe zespoda spokojené mručení Jima Pošťáka. „Asi za ty bonbóny, které jí celou cestu nosíte, viď, Joe?“

Chlapec netrpělivě zamumlal, že jo, krátce pokýval hlavou, ale oči měl upřené na mohutný skalní most Needle Eye – Oko Jehly. Koleje pod mostem připomínaly dvě stříbrné nitky, které zde zapomněl horský obr, když si spravoval mílové boty.

A za mostem už bylo...

„Moře!“ ozvalo se z desítek hrdel. Dospělí s dojetím pozorovali nekončnou lesklou plochu a v duši se jim vybavily pocity, které zažívali jako děti. Otec Harper nahmatal upracovanou ruku své ženy a pevně ji stiskl. Dala mu za to pusou na neholenou tvář a stisk láskyplně opětovala.

Tehdy před lety se tady seznámili; během cesty na Slavnost.

Na stejné cestě, na stejnou Slavnost.

Moře.

Joe si pomyslel, že to přece nemůže být ono.

Čekal cosi ohromného, nevidaného, ale tohle vlastně zná z filmů i tridea. Čím víc se před nimi však rozevíral pohled na obrovské modravé zrcadlo, v němž se jasně odrážela fosforeskující těla krav, tím spíš hříšnou myšlenku zaháněl do koutku duše. A uvědomil si, že moře je opravdu bezva.

Cesta do Dolores Bay City pak už ubíhala v jednom kvapu.

Znavená biomotiva zataáhla přísavkové pásy a s mírně brzděnými vagony se pohybovala jen na válcových kloubech, které genetičtí inženýři uzpůsobili tak, aby seděly na kolejnicích pevněji než úchytky vozíků horské dráhy.

Během necelé půl hodiny jízdy – tak rychlé, jakou Joe dosud nezažil – se všichni cestující jaksepatří připravili na vstup do vyšňořeného města, kde se pokaždé pořádaly slavnosti spojené s příchodem galaktických krav a jejich honáků.

Hvězdných honáků a jejich krav.

Joe měl oči navrch hlavy.

Znal sice všechno z vyprávění a cestopisných snímků, navštívil několik městeček v širém okolí Little Big Valley, ale tady ho spousta věcí překvapovala.

Až sedmipatrové domy se tyčily snad do samotného nebe. Jejich stíny se plazily po rušných ulicích a uličkách.

Všude kolem se míhali a houkali a zvonili rikšové, varaní povozy a biomobily. Nad tím vším občas přelétlo otlučené policejní aero nebo stříbrně lesklá limuzína se znakem Společnosti. Na chodnících postávali překřikující se prodavači počítačové bižuterie, kožených bičů, vonící pizzy a posledních výtisků *Star Cowboy's Times*. Na plynových lampách i telegrafních sloupech vlály zvukové konfety. Z oken visely zářivými barvami hrající prapory Společnosti, ale i prosté, bílé vlajky se znakem honáků. Modrý kruh hvězd, znázorňující Galaxii jako jeden velký domov pro všechny civilizace, národy i bytosti v ní žijící.

Před nádražím čekaly desítky povozů ochotných za rozumný peníz dovézt vítané hosty do připravených hotýlků a saloonů, ukázat jim centrální tržiště, rybářskou čtvrť nebo, ale to jen zdálky, výstavné sídlo Společnosti na Company Hills.

Příchozí ale chtěli vidět zejména proslulou arénu pojmenovanou po legendárním Jamesi G. Cooperovi, jednom z prvních honáků, který objevil nejen samotné krávy, ale zmapoval i posloupnost návštěv vesmírných krav v jednotlivých koridorech a na určených planetách Galaxie, jak ji hyperprostorové stádo neomylně dodržovalo.

Díky jemu a legendární Velké Pětce se tato polozapomenutá planeta, původně označená jen kombinací číslic a písmen, zapsala do žurnalistického slovníku jako Fountain, *Studánka*. Dostala se do povědomí stovek miliard bytostí na nespočtu obydlených světů coby vlídná planeta, na níž krávy tráví se svými mláďaty celý relativní měsíc, aby se zde osvěžily šťavnatými plody kaktusoidů, mláďata patřičně zesílila a připravila se na nekonečné cesty dalšími dimenzemi.

Kraví planety, ať už to byla Skořápka, Jezerní planeta nebo Studánka, všechny byly symbolem galaktického míru a smíru.

Obyvatelé Unie si uvědomovali význam všech planet a přilehlý sektor *Studánky* byl Parlamentem vyhlášen za neutrální pásmo. Kdokoliv se pokusil nezákonně narušit výsostný prostor, byl okamžitě zlikvidován strážními GALA křižníky, které nepřetržitě hlídkovaly podél hranice, jasně vyznačené myriádami vesmírných majáků a bójí. Opatření platila i v okolí neobývaných planet či zdánlivě prázdných koridorů, kudy vedla pravidelná trasa stáda, ať už kvůli vzácnému záření nebo příznivě působícím kombinacím slapových sil, jež krávy využívaly v době březosti.